

Πάνος Παπανικολάου

Η ίδια η διαδικασία της Συνδιάσκεψής μας με τις συνελεύσεις των Τοπικών και Κλαδικών που προηγήθηκαν, με τις δημόσιες εκδηλώσεις, με τους χαιρετισμούς των προσκεκλημένων, με τις τοποθετήσεις, με το συντροφικό κλίμα, με το υψηλό πολιτικό επίπεδο, με τις ψηφοφορίες για τις πολιτικές αποφάσεις και για τις τροπολογίες, με την τελική διαδικασία εκλογής των οργάνων, απέδειξε τις δυνατότητες που ανοίγονται για το πρωτοπόρο πολιτικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και διέψευσε διάφορες απαισιόδοξες εκτιμήσεις.

Μια τέτοια αίσια έκβαση δεν φαινόταν καθόλου δεδομένη. Οι μαζικότερες συνιστώσες της ANTIAPSYA, το NAP και η νΚΑ, έβγαιναν από μια μακρά περίοδο έντονης εσωτερικής συζήτησης που είχε κορυφωθεί κατά το πρόσφατο συνέδριο του NAP και είχε οδηγήσει σε αποχωρήσεις συντρόφων οι οποίοι συσπειρωμένοι σε δύο διακριτά μεταξύ τους πολιτικά ρεύματα συγκρότησαν μαζί με την πρώην ΕΠΠΔ μια νέα συνιστώσα στην ANTIAPSYA, την «Μετάβαση», με πλήρη πολιτική πλατφόρμα αντιπαραθετική προς την πλειοψηφία του απερχόμενου ΠΣΟ.

Υπήρχε από την άλλη εδώ και μεγάλο χρονικό διάστημα μια άσχημη κατάσταση στην ΕΑΑΚ η οποία αφορούσε πολιτικές συλλογικότητες νεολαίων της ANTIAPSYA (νΚΑ, αποχωρήσαντες από νΚΑ, ΑΡΙΣ, προσκείμενους στην πρώην ΕΠΠΔ και άλλους). Υπήρχε η εμμονή του ΣΕΚ να μην σέβεται αποφάσεις της ANTIAPSYA σχετικά με την στάση μας στο εργατικό κίνημα. Υπήρχε εδώ και μήνες το γνωστό θέμα με την βίαιη σεξιστική συμπεριφορά νεολαίου μέλους της ΑΡΙΣ που απασχόλησε έντονα τόσο την ΕΑΑΚ όσο και την ANTIAPSYA.

Και όλα αυτά σε ένα φόντο νέων πολιτικών δεδομένων. Όπου συνεχίζεται η καταγιγιστική επίθεση από το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ – κυβέρνησης με ταυτόχρονη φτηνή προπαγάνδα για μια δήθεν «έξοδο από τα μνημόνια».

Όπου στο κεντρικό αστικό πολιτικό σκηνικό και στα καθεστωτικά ΜΜΕ η αντιπαραθέση έχει μετατοπιστεί πολύ περισσότερο προς τα δεξιά από ό,τι παλιότερα.

Όπου αρχίζουν να ηχούν τα τύμπανα του πολέμου πολύ πιο δυνατά από ό,τι ποτέ από το 1974 και μετά, με αποτέλεσμα το σύνολο σχεδόν των πολιτικών ηγεσιών (όχι μόνο των αστικών αλλά και των αριστερών ρεφορμιστικών δηλαδή του ΚΚΕ και της ΛΑΕ) να έχουν προσχωρήσει σχεδόν πλήρως στην αντίληψη του αστικού εθνικού κορμού.

Όπου η φασιστική ακροδεξιά επιχειρεί να ξανασηκώσει κεφάλι με άλλα προσωπεία. Όπου καθώς το εργατικό κίνημα αρχίζει να αφυπνίζεται από την απογοήτευση και την αποχαύνωση στις οποίες είχε οδηγηθεί λόγω του πλήρους κυβερνητικού μνημονιακού εξευτελισμού του ΣΥΡΙΖΑ, αρχίζουν μέσα σε αυτό να ξαναπλασάρονται και οι γνωστοί πολιτικοί απατεώνες της παλιάς πρασινογάλαζης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Όπου οι μηχανισμοί του βαθέος κράτους επιτίθενται πιο αδίστακτα παρά ποτέ τα τελευταία χρόνια ενάντια σε αγωνιστές/ριες της αντικαπιταλιστικής αντισυστημικής αριστεράς με κρατικό – παρακρατικό αυταρχισμό, δικαστικές διώξεις, προσωπικές στοχοποιήσεις, συκοφαντίες και συνεπικύρωση από

κομματικούς ΣΥΡΙΖΑΐκους μηχανισμούς που συμβάλλουν στην δημιουργία ενός ζοφερού τοπίου «νεομουσολινισμού» α λα Ελληνικά.

Λόγω των παραπάνω, ήταν λογικό να επιδρούν πάνω μας οι Σειρήνες της παραίτησης, του συμβιβασμού, της ενσωμάτωσης, της γκρίνιας, της φαγωμάρας, της εσωστρέφειας. Τόσο σε κάθε επιμέρους πολιτική συνιστώσα όσο και συνολικά στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Υπήρχε ο ορατός κίνδυνος ο προσυνδιασκειασικός διάλογος, οι συνελεύσεις των Τοπικών και Κλαδικών και η ίδια η διαδικασία της Συνδιάσκεψης αυτή κάθε αυτή να μην λειτουργήσουν συντροφικά αλλά διαλυτικά και διασπαστικά.

Το γεγονός πως αυτοί οι φόβοι (μέχρι στιγμής τουλάχιστον) διαψεύδονται, δείχνει πως το πολιτικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι μια τεχνητή γραφειοκρατική συγκόλληση κάποιων οργανώσεων και κάποιων ανένταχτων αγωνιστών/ριών. Είναι «τέκνο της ανάγκης και ώριμο τέκνο της οργής» ταξικών συμφερόντων και κοινωνικών δικαιωμάτων. Είναι συνισταμένη με δικό της ειδικό βάρος που υπερβαίνει τις επί μέρους συνιστώσες της. Και αυτό γιατί απαρτίζεται από πρωτοπόρους/ες αγωνιστές/ριες των κοινωνικών κινημάτων που δεν συσπειρώνονται σε μια φιλολογική χαλαρή πολιτική ενοποίηση καφενείου αλλά ενοποιούνται καθώς δίνουν καθημερινά πολύ σκληρές μάχες στο εργατικό και στο νεολαιίστικο κίνημα, στις αντιιμπεριαλιστικές και αντιπολεμικές αγωνιστικές δράσεις, στο αντιφασιστικό μέτωπο, στους αγώνες υπεράσπισης της λαϊκής στέγης, στα κινήματα πόλης, στα κινήματα για πολιτικά δικαιώματα, για δικαιώματα φύλου και σεξουαλικότητας.

Η συντριπτική πλειοψηφία των μελών και φίλων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν την βλέπει ως περιστασιακό όχημα ευκαιρίας στο οποίο έχει κάνει «εισοδισμό» για να εξυπηρετήσει κάποιο επιμέρους πολιτικό σχέδιο κάποιας επί μέρους πολιτικής οργάνωσης. Την βλέπει ως επαναστατικό εργαλείο τόσο για το σήμερα των κοινωνικών αγώνων όσο και για το αύριο της πλήρους κοινωνικής απελευθέρωσης. Οι γερές μας ρίζες στα μαχόμενα κοινωνικά κινήματα επιδρούν στον τρόπο που αντιμετωπίζουμε και διαμορφώνουμε το επαναστατικό πολιτικό μας μέτωπο και το επαναστατικό πολιτικό μας μέτωπο επιδρά στις ρίζες που απλώνουμε μέσα στα κοινωνικά κινήματα. Ευτυχώς.

Κάνοντας λοιπόν μια σύντομη ανασκόπηση, πάντα κατά την καθαρά προσωπική μου γνώμη, ας δούμε ποια ήταν τα επίδικα – πολιτικά και οργανωτικά – της προσυνδιασκειασικής διαδικασίας αλλά και της ίδιας της Συνδιάσκεψης. Όταν λέω «επίδικα» εννοώ φυσικά κομβικά ζητήματα πάνω στα οποία υπήρξαν διαφορετικές αντιλήψεις και έγινε εκτεταμένη συζήτηση.

• **Το θέμα των μετώπων και των κεντρικών πολιτικών συνεργασιών.** Στις Θέσεις του απερχόμενου ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ επικαιροποιήθηκε η άποψή μας πως θέλουμε πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων της ανατροπής. Πως από την άλλη χρειάζεται να βαθύνει η κινηματική συμπόρευση όλων των δυνάμεων της μαχόμενης αριστεράς (συμπεριλαμβανομένων των ΚΚΕ και ΛΑΕ) για την απόκρουση της σφοδρής επίθεσης που εξαπολύει το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ – μνημονιακών κυβερνήσεων – αστικών πολιτικών δυνάμεων ενάντια στα πιο στοιχειώδη εργατικά και λαϊκά δικαιώματα.

Ταυτόχρονα πως εκτιμάμε ότι δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις για κεντρική πολιτική συνεργασία ούτε με το ΚΚΕ ούτε με την ΛΑΕ για συγκεκριμένους ξεχωριστούς λόγους.

Επίσης ξεκαθαρίσαμε πως για εμάς δεν διαχωρίζεται το θέμα των κεντρικών πολιτικών συνεργασιών από αυτό της κοινοβουλευτικής εκλογικής συνεργασίας επειδή δεν υποτάσσουμε το πρώτο στο δεύτερο αλλά το δεύτερο στο πρώτο. Η βασική διαφωνία που υπήρξε για όλο το παραπάνω πλαίσιο ήταν από την πλατφόρμα της Μετάβασης η οποία κατατέθηκε αντιπαραθετικά με τις Θέσεις του απερχόμενου ΠΣΟ. Παρουσιάστηκε εκτενώς και σχεδόν ισότιμα με τις Θέσεις σε όλες τις Συνελεύσεις Τοπικών και Κλαδικών. Το στίγμα της ήταν μια γενική αποδοκιμαστική αναφορά για την πολιτική γραμμή και για την προοπτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ η οποία δεν συσπείρωσε ιδιαίτερα.

Ταυτόχρονα ενώ οι εκπρόσωποι της Μετάβασης κατηγορούσαν την πλειοψηφία του απερχόμενου ΠΣΟ και ιδιαίτερα το NAP για σεχταρισμό, τελικά η Μετάβαση έδειξε να είναι αυτή που είχε διαχωριστική στάση και απροθυμία συμβολής σε συνθέσεις όσον αφορά τα πολιτικά επίδικα. Η Συνδιάσκεψη υπερψήφισε τις θέσεις με πολύ μεγάλη πλειοψηφία – πρακτικά όλοι πλην Μετάβασης.

• **Το θέμα του χαρακτήρα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.** Με τροπολογία που προτάθηκε από το NAP διορθώθηκε η διατύπωση των θέσεων που έλεγε «κυβέρνηση δουλική στα αστικά συμφέροντα» με την διατύπωση «αστική κυβέρνηση που δεν έχει καμία σχέση με την αριστερά». Όπως εξηγήθηκε κατά την παρουσίαση της τροπολογίας το ζήτημα είναι σοβαρότατο γιατί δεν αφορά το χθες αλλά το σήμερα και το αύριο: αν και όποτε ο ΣΥΡΙΖΑ ξαναβρεθεί στην θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης πιθανά θα ξαναεπιχειρήσει όπως και κατά την περίοδο 2010 – 2015 με παρόμοια σοσιαλδημοκρατική υποκρισία να ξαναπροσεγγίσει τα κοινωνικά κινήματα και την αριστερά για να εξυπηρετήσει πάλι παρόμοιο αστικό πολιτικό σχέδιο. Η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά πρέπει από τώρα ξεκάθαρα και ευθαρσώς να δηλώσει πως δεν θα «μασήσει» σε αυτό το σοσιαλδημοκρατικό υποκριτικό πολιτικό σχέδιο. Η Συνδιάσκεψη υπερψήφισε την τροπολογία με μεγάλη πλειοψηφία – πρακτικά όλοι πλην ΣΕΚ.

• **Το θέμα της στάσης μας στο εργατικό κίνημα.** Με τροπολογία που προτάθηκε από το NAP επικαιροποιήθηκε ως κεντρική πάγια πολιτική θέση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ο πλήρης διαχωρισμός μας από την (νέο- και παλαιο-) κυβερνητική μνημονιακή εργοδοτική εργατοπατερίστικη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Το γεγονός πως αυτό είναι πλέον συγκεκριμένη απόφαση του ανώτερου οργάνου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δηλαδή της Συνδιάσκεψής της, βάζει όλους/ες μπροστά στο άμεσο και επιτακτικό καθήκον για ενιαιοποίηση της εργατικής μας παρέμβασης σε αυτήν την κατεύθυνση. Είναι ξεκάθαρο πως όποιος εξακολουθήσει τον χαβά του αναλαμβάνει σοβαρότατες ευθύνες συνολικά απέναντι στο πρωτοπόρο μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς, δηλαδή απέναντι στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η τροπολογία υπερψηφίστηκε με μεγάλη πλειοψηφία – πρακτικά όλοι πλην ΣΕΚ.

• **Στο σοβαρότατο θέμα του πολέμου** η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει κατακτήσει μια ολοκληρωμένη και προωθητική θέση με σύγκλιση σχεδόν όλων των συνιστωσών της. Η θέση αυτή καταγράφηκε στην Συνδιάσκεψη τόσο με την υπερψήφιση των θέσεων του απερχόμενου ΠΣΟ όσο και από πολλές ομιλίες. Το στοιχείο αυτό είναι εξαιρετικά ελπιδοφόρο. Αντίθετα οι ηγεσίες του ΚΚΕ και της ΛΑΕ μέσα από συνεχείς παλινωδίες φαίνεται να υποτάσσονται στην αστική εθνική γραμμή. Είναι αυτονόητη η τεράστια πολιτική σημασία του ζητήματος και το βάθος των πολιτικών διαχωρισμών που πιθανά θα δημιουργήσει.

• **Στον τρόπο εκλογής των οργάνων** είναι κοινή αίσθηση πως στην πράξη δικαιώθηκε απόλυτα η λογική για ψηφοδέλτια – πλατφόρμες αντιλήψεων που θα διαμορφώνονται μέσα στην ίδια την Συνδιάσκεψη ανάλογα με την συζήτηση που γίνεται εκεί. Έτσι ώστε οι συσχετισμοί στα όργανα να αποτυπώνουν τα ρεύματα αντιλήψεων που ασπάζεται η Συνδιάσκεψη (δηλαδή οι εκλεγμένες/οι από τις Τοπικές και Κλαδικές εκπρόσωποι) όπως φαίνεται στις ανοικτές ψηφοφορίες για τις πολιτικές αποφάσεις.

Αποδείχτηκε έμπρακτα πως αυτό είναι διαφορετικό τόσο από την λογική «κομματικό ψηφοδέλτιο κάθε πολιτικής οργάνωσης – απλή αναλογική» όσο και από την λογική «ενιαίο ψηφοδέλτιο και συσχετισμοί στα όργανα πιθανά διαφορετικοί από τους συσχετισμούς στις πολιτικές αποφάσεις». Φυσικά είναι δεδομένο (αφού κάθε οργανωτικό σχέδιο έχει τα αρνητικά του) πως αυτό αποτελεί μορφή αδικίας για τους ανένταχτους συντρόφους. Και πως είναι απόλυτα κατανοητές οι αντιρρήσεις εκ μέρους της Μετάβασης, του ΕΚΚΕ και πολλών ανένταχτων.

Όμως τελικά παρά τις αδυναμίες και τις επιφυλάξεις τελικά τόσο οι οργανώσεις όσο και σχεδόν όλοι οι ανένταχτοι συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία τασσόμενοι/ες κατά κύριο λόγο με τις πλατφόρμες αντιλήψεων όπως αυτές διαμορφώθηκαν μέσα στην ίδια την Συνδιάσκεψη με βάση της ψηφοφορίες για τις πολιτικές αποφάσεις που είχαν προηγηθεί. Έτσι τόσο οι οργανώσεις όσο και οι ανένταχτοι τελικά συσπειρώθηκαν σε ψηφοδέλτια αντίστοιχα πάνω – κάτω με την προηγηθείσα συσπείρωση στις ψηφοφορίες

για τις πολιτικές αποφάσεις (Θέσεις και τροπολογίες). NAP - νΚΑ - ΑΡΙΣ - ΕΚΚΕ - ανένταχτοι που είχαν προηγουμένως ψηφίσει με τον ίδιο τρόπο όσον αφορά τις Θέσεις και τις τροπολογίες συγκρότησαν ενιαίο ψηφοδέλτιο πλατφόρμα. ΣΕΚ και ανένταχτοι το ίδιο. Μετάβαση και ανένταχτοι το ίδιο.

Όποια αντίληψη και αν έχει ο καθένας για το οργανωτικό, φυσικά απόλυτα σεβαστή, δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως τελικά υπήρξε σχεδόν απόλυτη αρμονία ανάμεσα στα ρεύματα αντιλήψεων που εκφράστηκαν κατά την ανοιχτή ψηφοφορία στις πολιτικές αποφάσεις (Θέσεις και τροπολογίες) και στους συσχετισμούς που προκύπτουν στο νέο ΠΣΟ και στην νέα ΚΣΕ.

- Με αφορμή την νέα επικαιροποιημένη απόφαση της απερχόμενης ΚΣΕ η οποία εγκρίθηκε από την Συνδιάσκεψή μας κατόπιν συζήτησης που πυροδοτήθηκε από το γνωστό θέμα της απαράδεκτης βίαιης σεξιστικής επίθεσης από νεολαίο της ΑΡΙΣ ενάντια σε συντρόφισσα της ΕΑΑΚ, ορίστηκε κατ' αρχάς η καταστατική μας λογική τόσο για τις προϋποθέσεις της ιδιότητας μέλους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όσο και για την διαδικασία ένταξης και απένταξης μελών.

Κρατώντας για το «μετά την Συνδιάσκεψη» ως κύριο το καθήκον υλοποίησης των παραπάνω αποφάσεών μας, πρέπει οπωσδήποτε να αναφερθούμε και στο θέμα της προωθητικής επαναστατικής ΔΙΕΥΡΥΝΣΗΣ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενιαία και ταυτόχρονα με την επαναστατική της ενιαιοποίηση και εμβάθυνση. Για το καίριο αυτό ζήτημα χρειάζεται τόσο πλούσια και ευρεία συζήτηση όσο και άμεση δέσμη εξώστρεφων πολιτικών και κινηματικών πρωτοβουλιών.

Η συζήτησή μας και γι' αυτό και για τα προηγούμενα πρέπει να είναι από εδώ και πέρα φυσικά ιδεολογικοπολιτικά αταλάντευτη, βαθειά και εφ' όλης της ύλης όμως ταυτόχρονα πρέπει να είναι συντροφική. Χωρίς σχηματοποιήσεις, αφορισμούς, κρυφτούλι, συνδικαλιές και στοχοποιήσεις. Η διαδικασία της Συνδιάσκεψής μας όπως τελικά εξελίχθηκε όχι απλά μας το επιτρέπει αλλά μας το επιβάλλει. Τουλάχιστον όσον αφορά την συντριπτική πλειοψηφία όσων συμμετείχαν φαίνεται πως ελπιδοφόρα αρχίζουμε να κατακτάμε την πιο σημαντική καταστατική μας αρχή έστω κι αν δεν έχουμε ακόμα πλήρες καταστατικό που να την ορίζει:

ΤΗΝ ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ